

Το ίχνος του ποιητή...

Συντάχθηκε απο τον/την ΜΥΚΟΝΙΑΤΗΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
Παρασκευή, 29 Σεπτέμβριος 2017 12:26

Το μεγάλο ψεύδος που συνοδεύει τους ποιητές μέσα στους θολούς αιώνες είναι η μεγάλη θεώρηση, η εποπτεία... το καθαρό βλέμμα στο Κεκρυμμένο και στο Επέκεινα... ναι, ακόμα και στο επέκεινα... γιατί χωρίς τη μεταφυσική ο ποιητής είναι ένας κρεμασμένος βλάσφημος από το καταραμένο δέντρο... χωρίς τη μεταφυσική ο ποιητής απλώς αντιγράφει, δεν αφηγείται... στην καλύτερη περίπτωση *μεταγράφει* όμως δεν ποιεί... δεν μπορεί να δομήσει ένα άρτιο σύμπαν... και ποιητής χωρίς άρτιο σύμπαν είναι ένας σβηστός ήλιος, μια μέλαινα οπή στο μαύρο του στερεώματος... ένα περιττό *ί*
σως,
και τα ίσως το Αχανές τα ξεβράζει στους αποθέτες του χρόνου...

Όμως κι αυτός ακόμα ο αρχαίος άνεμος που φυσάει πάντα όταν γεννιέται ένας μεγάλος ποιητής, ακόμα κι αυτός είναι ένα μεγάλο ψεύδος... υπάρχει αλλά δεν *είναι.*

Ο ποιητής που θα πιστέψει πως αυτός ο κόσμος *είναι*

έχει υπογράψει την οριστική συνθηκολόγησή του με το θάνατο. Και ο ποιητής γεννιέται για να περάσει στην αθανασία, αλλιώς είναι ένας 'κοινός' θνητός... ένας ακόμα που δεν τόλμησε να ξεμυτίσει απ'τη Σπηλιά... οπότε, ό,τι γράφει δεν έχει και τόση σημασία... όσο τυφλοί είναι όλοι είναι κι εκείνος, όσο νεκροί είναι όλοι είναι κι εκείνος... νομίζει πως *βλέπει*

όμως όλα είναι γεννήματα, κατασκευές... ένας ευφυής προγραμματισμός, μέσα, πάντοτε μέσα στη Σπηλιά...

Ο ποιητής νιώθει τον άνεμο του παρελθόντος, ακούει τις φωνές των παλαιών διδασκάλων, των νεκρών αδελφών και μπορεί να ιχνηλατήσει κάποιες λίγες γιάρδες στην ατραπό του μέλλοντος... από τούτη την άποψη η παραμυθία του μεγάλου ψεύδους προσφέρει σε όλους μας... όμως όσο είναι σύσκηνος και ισοϋψής με το χτες και το φθαρτό όσα προσφέρει είναι μαζί όνειρα και φαντασία, πυρετός και έρωτας, αυτισμός και αυτόματη γραφή, γλωσσολαλιά και τρέμενες... το βλέμμα του ποιητή μπορεί να υψωθεί μονάχα αν συνδεθεί απευθείας με το Αχανές σε μια τραυματική και οδυνηρή σχέση που θα τον ματώσει, θα τον σκοτώσει και θα τον αθανάτισει... και οφείλουμε όλοι να τον συνδράμουμε σ'αυτό!

Το ίχνος του ποιητή...

Συντάχθηκε απο τον/την ΜΥΚΟΝΙΑΤΗΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
Παρασκευή, 29 Σεπτέμβριος 2017 12:26

Όμως το κόστος είναι μεγάλο όσο και ο πόνος έξω από τα ανθρώπινα.

Τούτο τον έσχατο και οριακό πόνο ένιωσε κάποτε ο Άνθρωπος επάνω στον σταυρό ενώ πίσω του ο χρόνος ούρλιαζε, πάνω του το Αχανές γεννούσε άπειρα μορφώματα και δυνατότητες, κάτω του το έδαφος της θλίψης ήταν γεμάτο στόματα που έχασκαν για να υποδεχθούν τα περιττώματα του φθόνου...

Σημείο συνάντησης, σημείο τομής... η οδός που ανοίχτηκε προσφέρθηκε για όλους όμως δεν ήταν όλοι έτοιμοι. Για την ακρίβεια θα έπρεπε να είναι έτοιμη όλη η ανθρωπότητα. Έτοιμη για την έξοδο. Έτοιμη για το αλλιώς. Και δεν ήταν σχεδόν κανείς.

Γιατί μεγάλος ποιητής χωρίς την αλληλεγγύη της ανθρωπότητας δεν υφίσταται. Μονάχα που είναι η πλήρης αναστροφή της συνήθους διαδικασίας. Εδώ οι άνθρωποι συμβάλλουν στη θανάτωση του ποιητή για να έχει ελπίδες αθανασίας. Και όχι επιβίωσης μέσα στη λάσπη του *τώρα*.

Ο ποιητής έτσι μεταρσιώ νεται, μεθίσταται, υπερβαίνει το ψεύδος και περνάει στον αληθινό κόσμο... ακόμη και στη ιερή σιγή του ανασαίνει κάτι απ'αυτόν και ό,τι μιλά είναι σύμβολο.

Και η ανθρωπότητα βαδίζει συντροφιά με τα σύμβολα. Όσπου να μετοικήσει ολόκληρη στο αληθές... κι ολόκληρη θα πει ακέραια... κι ακέραια θα πει αρηγμάτωση, σωσμένη, φυλαγμένη ... κάποτε στον χρόνο... κάπου στο άπειρο...

Στις ελάχιστες περιπτώσεις που η ανθρωπότητα αναγνώ ρισε τον ποιητή και τον βοήθησε στην *έξοδο*

Το ίχνος του ποιητή...

Συντάχθηκε απο τον/την ΜΥΚΟΝΙΑΤΗΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
Παρασκευή, 29 Σεπτέμβριος 2017 12:26

από τη σπηλιά θαυμαστά πράγματα συνέβησαν. Τα φέρουμε όλοι μας. Τα νιώθουμε και τα ψελλίζουμε όλοι. Είναι η παρακαταθήκη μας, η ακριβή κληρονομιά μας. Θα τα έχουμε μαζί μας για πάντα. Θα τα περάσουμε κι εμείς σαν ιερά σύμβολα... λέξεις, ανάσες, προσευχές, τραγούδια, παραμύθια, μορφές, αγγίγματα, έρωτες, θάνατοι, αφηγήσεις, όνειρα... θα τα κληροδοτήσουμε στους επόμενους κι ας μην ξέρουμε τι είναι, πώς ήρθαν ως εμάς, γιατί πάλλονται από το αιώνιο...

Το ιερό ίχνος του ποιητή...

Ο καθένας από εμάς το έχει, το φορά, μας μιλά, μας συντροφεύει...

Για κάθε που χαμογελάμε στον ήλιο που σηκώνεται κάθε αυγή πάνω απ' τη θάλασσα, τούτο πάλλεται και ορθώνεται και μας πονά...